

## บทที่ 5

### สรุปผลการศึกษา อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษากระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สะท้อนอัตลักษณ์เกย์ ผู้ศึกษาได้ตั้งคำถาม ซึ่งเป็นปัญหาคำถามวิจัยเพื่อศึกษาค้นคว้าไว้ตั้งแต่แรกเริ่มว่า 1) การสวมใส่เครื่องแต่งกายของเกย์สามารถสะท้อนและบ่งบอกถึงความเป็นเกย์อย่างไร 2) ความคิดเห็น, ทักษะคิดและความต้องการของเกย์ในการเลือกซื้อเสื้อผ้าเป็นอย่างไร การนำเสนอผลการศึกษาจึงแบ่งเนื้อหาออกเป็นสองส่วนหลักๆ ส่วนแรกเกี่ยวกับการวิเคราะห์ความต้องการในรูปแบบเสื้อผ้า โดยใช้กรอบแนวคิดการตลาดแบบเจาะกลุ่ม (Niche Market) และแนวคิดการออกแบบและการออกแบบเสื้อผ้า (Design and Textile Design) มาเป็นกรอบการตั้งคำถามในชุดแบบสอบถามและวิเคราะห์ อีกส่วนหนึ่งคือการวิเคราะห์ ทักษะคิดและการเลือกสวมใส่เสื้อผ้าสามารถสะท้อนความเป็นตัวตน โดยใช้แนวคิดสัญศาสตร์ (Semiotics) การสร้างความหมายในพื้นที่และแนวคิดอัตลักษณ์ (Identities) เป็นกรอบวิเคราะห์

เพื่อหาคำตอบดังกล่าว ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทางเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของกลุ่มเกย์, การบริโภคเชิงสัญลักษณ์และนิตยสารแฟชั่นที่มีเนื้อหาเน้นการนำเสนอเรื่องราวเสื้อผ้าผู้ชายแนวโฮโมเซ็กชวล (Homosexual)<sup>25</sup> โดยนิตยสารเหล่านั้นต้องมีการนำเสนอภาพแฟชั่นเสื้อผ้าผู้ชายหรือบทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเสื้อผ้าแฟชั่นผู้ชายและเกย์ ตลอดจนการสัมภาษณ์กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือกลุ่มเกย์ จำนวน 10 คน เกี่ยวกับการเลือกตกแต่งเสื้อผ้าและการเลือกสวมใส่เสื้อผ้าของแต่ละบุคคล เพื่อนำเนื้อหาทั้งหมดมาวิเคราะห์

#### 5.1 สรุป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มเกย์จำนวน 10 คนเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เมื่อนำมาข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์มาประมวลแล้วทำให้ทราบถึงการสะท้อนอัตลักษณ์ผ่านเสื้อผ้าและได้ทราบถึงปัจจัยในการเลือกใช้เสื้อผ้าของกลุ่มเกย์โดยเลือกใช้พื้นที่ของ

<sup>25</sup> “โฮโมเซ็กชวล” คือกลุ่มผู้ชายที่นิยมดูแลตัวเองให้ออกมาดูดี ใส่ใจบุคลิกภาพของตนเองและชอบแต่งตัว หรือกลุ่มผู้ชายผู้มีความโน้มเอียงทางเพศที่บุคคลมีต่อสมาชิกเพศเดียวกัน [คำอธิบายแปลจากหนังสือนิตยสารแอล (Elle) คอลัมน์สัปดาห์ (Book New)] เหตุที่ตรงนี้เลือกใช้ “โฮโมเซ็กชวล” ไม่ใช่คำว่า “เกย์” เป็นเพราะใช้ตามนิตยสารแอล (Elle) ในการกำหนดภาพลักษณ์ของผู้ชาย โดยนิตยสารแอล (Elle) กำหนดกลุ่มเป้าหมายกลุ่มนี้ว่าเป็น “โฮโมเซ็กชวล” แต่อย่างไรก็ตามความหมาย “โฮโมเซ็กชวล” ตรงนี้ไม่ได้หมายความว่ากลุ่มหรือประเภทของคนที่มีลักษณะเบี่ยงเบนตามความหมายเดิมที่ถูกให้ไว้ทางจิตวิทยา แต่เป็นลักษณะของภาพลักษณ์เท่านั้น

สถาบันทั้ง 6 แห่ง ที่กล่าวไว้ข้างต้น เป็นพื้นที่สังเกตการต่อการแสดงความเป็นตัวตนของกลุ่ม เกย์ กล่าวได้ว่า การใช้ชีวิตกลางคืนหลังเลิกงานตามสถาบันทั้ง 6 แห่ง ของกลุ่มเกย์มีความสำคัญเทียบเท่ากับชีวิตการทำงานในตอนกลางวันเพราะเป็นอีกโลกหนึ่งที่กลุ่มเกย์สามารถแสวงหาตัวตนและแสดงความเป็นตัวตนบนพื้นที่ของสังคม ด้วยเหตุนี้ การแต่งกายของเกย์จึงถูกสะท้อนออกมาในรูปแบบของเสื้อผ้าในฐานะของการเลือกแสดงตัวตนออกมา (Self – Presented Identification) โดยผู้ศึกษาได้เลือกสัมภาษณ์กลุ่มเกย์กลุ่มหนึ่ง จำนวน 10 คน โดยต้องการตอบคำถามว่า

1. การสวมใส่เครื่องแต่งกายของเกย์สามารถสะท้อนและบ่งบอกถึงความเป็นเกย์อย่างไร
2. ความคิดเห็น, ทักษะและความต้องการของเกย์ในการเลือกซื้อเสื้อผ้าเป็นอย่างไร
3. พื้นที่ที่มีผลต่อการแสดงออกของตัวตนหรือไม่

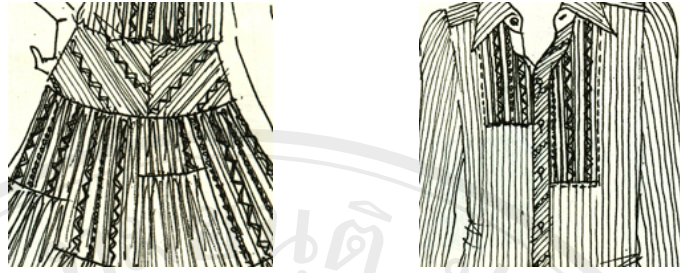
ผู้ศึกษาพบว่าความแตกต่างของเกย์ทั้ง 10 คน มีปัจจัยเกี่ยวข้องกับรสนิยมและแบบแผนการใช้ชีวิตที่สร้างความแตกต่างระหว่างตนเองและผู้อื่นผ่านกระบวนการตกแต่งเสื้อผ้าแต่สร้างความรู้สึกเชื่อมโยงระหว่างตนเองกับเพศชายคนอื่นๆ ด้วยการยังคงแต่งการให้มีลักษณะไปในทางคล้ายเพศชาย การตกแต่งเพิ่มเติมของเกย์นั้นเป็นการยืนยันถึงความมีอัตลักษณ์ของตนเองและความมีอยู่จริงของรสนิยม(Taste) ในกระบวนการเลือกสวมใส่เครื่องแต่งกายและการตกแต่งเพิ่มเติมนั้น ผู้ศึกษาพบว่าเครื่องแต่งกายที่สะท้อนและบ่งบอกถึงความเป็นเกย์ที่เปิดเผยตัวตนทั้ง 10 คนนั้นมีอัตลักษณ์ร่วม คือ

1. เสื้อผ้าที่ตัวต้องมีของตกแต่งที่มีความแวววาว อาทิเช่น เข็มกลัดเพชร ลูกปัดหลากสี



รูปภาพที่ 5.1 ลูกปัดเพชร

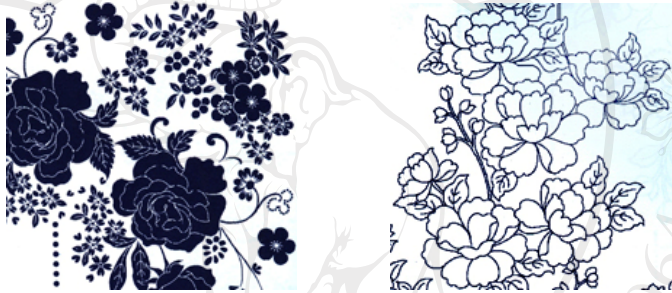
2. ใช้เทคนิคการปักและการเย็บเดินเส้น, ตีตะเข็บเพื่อให้เกิดลวดลาย, ผิวสัมผัส (Texture)



รูปภาพที่ 5.2 ลวดลายการเดินเส้นและตีตะเจ็บ

3. ลวดลายที่ตกแต่งเป็นลายกราฟฟิกที่มีความโค้งมน, พรูว์ไหวและลายดอกไม้หรือตกแต่ง

ด้วยผ้าลูกไม้



รูปภาพที่ 5.3 ลวดลายดอกไม้

อัตลักษณ์ร่วมของกลุ่มเกย์ ทั้ง 10 คนนี้ที่กล่าวข้างต้น ได้ถูกนำมาใช้เป็นแนวทางการสร้างแบบสอบถามเพื่อทราบถึงความคิดเห็นและความต้องการของเกย์ในการเลือกซื้อเสื้อผ้าของกลุ่มเกย์ภายในสถานบันเทิงจังหวัดเชียงใหม่ ดังนี้

กลุ่มเกย์ที่นิยมเที่ยวสถานบันเทิงมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุ 18 ปี – 25 ปี มีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท มีความนิยมเลือกซื้อเสื้อผ้าสีขาว รองลงมาคือสีดำ โดยเฉลี่ยต่อการเลือกซื้อเสื้อผ้าจำนวน 3-4 ชิ้น ต่อเดือน ส่วนลวดลายที่กลุ่มเกย์รู้สึกชื่นชอบคือลายกราฟิก, วงกลม, วงรี, เส้นโค้ง ที่รู้สึกถึงความอ่อนโยนพรูว์ไหว ในส่วนของการเลือกเสื้อผ้าที่บ่งบอกถึงความเป็นตัวตนของเกย์นั้น กลุ่มเกย์ภายในสถานบันเทิงส่วนใหญ่เลือกเสื้อผ้ามีการตัดเย็บเช่น ตีตะเจ็บ, เดินเส้นผิวสัมผัส (Texture) มากที่สุด สะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มเกย์เหล่านี้ต้องการเลือกที่จะแตกต่างจากคนอื่นเพื่อเกิดความโดดเด่น พร้อมๆ กับยังได้จำแนกตัวเองเข้ากับกลุ่มเพศชายโดยได้เลือกแต่งกายให้มีลักษณะคล้ายทางเพศชายในทางตรงกันข้ามกลุ่มเกย์กับมองกลุ่มเกย์ด้วยกันเองถึงลักษณะ

ภายนอกที่บ่งบอกความเป็นตัวตนเก๋ว่าบุคคลนั้นๆ เป็นเก๋หรือไม่ผ่านทางรูปแบบเสื้อผ้ารัดรูป, พอดีตัว, เน้นโชว์รูปร่าง เห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของกล้ามเนื้อซึ่งกระตุ้นในความรู้สึกในเรื่องเพศ และสถานที่ที่กลุ่มเก๋ในจังหวัดเชียงใหม่ให้ความนิยมท่องเที่ยวมากที่สุดคือร้านมัลดาเลย์<sup>26</sup> เนื่องด้วยบรรยากาศของร้านมีลักษณะเป็นศิลปะโก้ต มีการ์ตูนกินสังสรรค์, เดินร่าอย่างโจ่งแจ้งท่ามกลางแสงไฟที่มีคัลลัวจึงเป็นปัจจัยต่อความนิยมในสถานที่แห่งนี้เพราะมีปัจจัยที่ส่งผลให้กลุ่มเก๋สามารถแสดงความเป็นตัวตนออกมาได้อย่างไม่ขัดเขิน ในการศึกษาครั้งนี้ไม่ได้เน้นความสำคัญในเรื่องของพื้นที่แต่จุดมุ่งหมายที่เน้นจริงๆ ก็กระบวนการออกแบบเสื้อผ้าเพราะฉะนั้นจึงขอพูดถึงประเด็นของการแต่งกายต่อไปว่า แม้การแต่งกายของเก๋ที่สะท้อนผ่านเสื้อผ้าออกมาเป็นในรูปแบบไม่ปิดบังแต่ก็ไม่ได้เปิดเผยอย่างโจ่งแจ้งแตกต่างแต่ไม่แตกแยกเป็นการเชื่อมต่อตัวตนทางวัฒนธรรมกลุ่มย่อยเก๋ต่อวัฒนธรรมกลุ่มหลัก (สังคม) หลอมรวมเป็นกลุ่มก้อนเพื่ออยู่ร่วมในสังคมอย่างเป็นรูปธรรม

## 5.2. ข้อจำกัดและอุปสรรค

1. ในการศึกษาเรื่องกระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สะท้อนอัตลักษณ์เก๋นี้ผู้ศึกษาพบปัญหาและอุปสรรคในการขอสัมภาษณ์กลุ่มเก๋เพราะหลายคนมีความระแวงและไม่กล้าให้สัมภาษณ์ เนื่องจากเกรงว่าจะเป็นผลลบต่อตนเอง เพราะเนื่องจากการเปิดเผยตัวตนต่อสาธารณะชนยังถูกวิพากษ์วิจารณ์ในเชิงลบจากสังคม ด้วยเหตุนี้ทางผู้ศึกษาจึงได้รับการปฏิเสธจากกลุ่มเก๋บางท่าน

2. ด้วยกระแสของแฟชั่นเสื้อผ้ามีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทำให้ข้อมูลทางด้านเสื้อผ้ามีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะเก็บข้อมูลจากเสื้อผ้าที่กลุ่มเก๋ได้ระบุว่าเสื้อผ้าในชิ้นนั้นๆ มันได้สะท้อนความเป็นตัวตนของเก๋ท่านนั้นๆ ในช่วงพ.ศ.2549 – พ.ศ.2550 (เก๋ผู้เป็นเจ้าของเสื้อผ้า) ได้มากที่สุด เพื่อนำมาวิเคราะห์

3. ประเด็นในการกำหนดด้านวัฒนธรรมมีด้วยกัน 3 อย่าง ได้แก่ อัตลักษณ์, พฤติกรรม และภาษา ในงานวิจัยชิ้นนี้เราไม่ได้นำมาวิเคราะห์ทั้งหมดแต่งงานเรามุ่งเน้นการสร้างและการกำหนดรูปลักษณะลงในเสื้อผ้าแต่เสื้อผ้าไม่ใช่อัตลักษณ์ทั้งหมดมันเป็นเพียงหนึ่งส่วนประกอบเท่านั้นในการเกิดขึ้นอัตลักษณ์และการออกแบบตัวตน

<sup>26</sup> อ้างอิงในปี พ.ศ.2549 – พ.ศ.2550 เท่านั้นในงานวิจัยชิ้นนี้

### 5.3 ข้อเสนอแนะ

งานศึกษากระบวนการออกแบบอัตลักษณ์แก่ผ่านเสื้อผ้านี้เป็นการวิเคราะห์อัตลักษณ์ผ่านเสื้อผ้าของกลุ่มเกย์เท่านั้นแต่มิได้ศึกษาถึงการออกแบบรูปแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของเกย์ขึ้นมาเป็นสินค้าใหม่จึงเป็นการดีหากจะมีผู้สนใจนำเรื่องดังกล่าวไปสานต่อ และการแต่งกายของเกย์เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมเกย์อย่างหนึ่งที่สามารถใช้เป็นพื้นที่ในการศึกษาและให้ภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมได้ไม่ต่างไปจากบริบทอื่นๆ ผู้ศึกษาเชื่อว่าการศึกษเกี่ยวกับเรื่องการแต่งกายของกลุ่มเกย์นั้นยังมีความน่าสนใจและยังมีอีกหลายแง่มุมที่สามารถนำไปสู่การศึกษาวิจัยอื่นๆต่อไปในอนาคต เช่น ประเด็นหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีความเกี่ยวเนื่องกับการศึกษาครั้งนี้และเป็นประเด็นที่น่าสนใจไม่น้อยคือเรื่องอากัปกริยาการแสดงออกของเกย์และในเรื่องของพื้นที่การแสดงตัวตนของเกย์ใน เช่น ภายในบริเวณวัด, โรงเรียน, เป็นต้น มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับเกย์อย่างไร ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับกลุ่มเกย์ต่อสถานที่และแนวคิดการสร้างวัฒนธรรมใหม่ของกลุ่มเกย์, การแปลวัฒนธรรมการแต่งกายของเกย์เป็นสินค้าซึ่งเป็นปัจจัยที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไป